Reseberättelse World Tetrahand Meeting Stoke Mandeville, Aylesbury, Storbritannien 21-23/9 2026

Vart tredje år ungefär möts handkirurger från hela världen för att presentera sina senaste upptäcker och resultat för att förbättra vården för dessa patienter med ryggmärgsskador i halsryggen. Denna gången möttes vi i Aylesbury mellan London och Oxford. Stadens sjukhus är Stoke Mandeville som revolutionerade vården efter ryggmärgsskador under andra världskriget. Ludwig Guttman fick uppdraget att starta ett nationellt center för ryggmärgsskador 1943 och hans bidrag till vården kan inte underskattas. Han var judisk neurokirurg i Tyskland och flydde 1939 till Storbritannien med sin familj. Han blev en mycket uppskattad karaktär som utan tvekan räddade och förbättrade livet för otaliga patienter. Erik Moberg besökte sjukhuset och hade samarbete med kirurg där sedan långt tillbaka

Sedan första mötet 1979 har intresset och behandlingsalternativen exploderat. Sentransfereringar revolutionerade behandlingen för över 50 år sedan. Sedan dess har nervtransfereringan dykt upp i verktygslådan och har i delar av världen blivit standardbehandling och i andra delar blivit en del av behandlingen kombinerat med sentransfereringar. Slående för det här mötet jämfört med förra mötet för tre år sen är att många stora enheter runt om i världen har upptäckt samma saker och behandlingarna har blivit mer likartade. Alla enheter stöter på samma problem. Hur balanserar man bäst tummen? Hur löser man problematiken med intrinsicmuskulaturen och hur kombinerar man bäst nervtransfereringar med sentransfereringar?

Över tre dagar har experter från världen delat med sig av sina erfarenheter, lyckade och misslyckade fall. Undertecknad har hållit fyra olika presentationer om utliggande fall i svårighet, ett försök att uppdatera en 40 år gammal klassifikation för dessa patienters funktion och två presentationer om nervtransfereringar vi har gjort senaste tio åren. Vår enhet höll i totalt 16 olika presentationer över de tre dagarna om allt från bedömningsinstrument till nya kirurgiska tekniker. Vi höll i både inbjudna föreläsningar och vetenskapliga presentationer där vi skickat in abstracts. För egen del var höjdpunkten att få presentera och leda diskussionen om att uppdatera klassifikationen vi använder för tetrahandkirurgin som ursprungligen introducerades av Moberg i sin artikel från 1975 och genomgått mindre revisioner sedan dess. Den skapades i en annan tid när nervtransfereringar inte ännu hade uppfunnits. Även de bakomliggande principerna som nämns har förändrats allt eftersom synen på hur viktig eller kanske oviktig känsel är för att erbjuda kirurgi.

Det sociala programmet bjöd på mingel i typisk brittisk pubmiljö med anor från medeltiden med typisk brittisk pubmat på gott och ont. Vi fick se en uppvisning Morrisdans men inte ens finnarna nappade på att vara med och dansa. Det hölls kursmiddag på en restaurang i närheten med en möjlighet att sitta och prata med kollegor från runt om i världen.

Arrangören James Chan med dansarna

Nytt för årets upplaga var att det var två samtidiga sessioner i olika salar. Det var inte en helt bra lösning utan man missade tveklöst intressanta föredrag när man försökte gå mellan salarna. Organisationen lämnade lite att önska med tidspassning där vi ofta var en halvtimme eller mer sena vilket gav väldigt långa dagar utan någon möjlighet till riktig paus och informella diskussioner. Förhoppningsvis löser nästa upplaga detta och vi väntar på omröstningen för plats för nästa möte som hålls 2029.